

Sygn. akt I ACz 1690/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Mariola Głowacka (spr.)

Sędziowie: SA Piotr Górecki

SA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 października 2014r.

sprawy z powództwa **T. K.**

przeciwko **K. K.**

o ochronę dóbr osobistych

na skutek zażalenia powódki

od zarządzenia Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu

z dnia 11 sierpnia 2014r. sygn. akt I C 1583/14

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

/-/P. Górecki /-/ M. Głowacka /-/ M. Mazurkiewicz-Talaga

UZASADNIENIE

Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Poznaniu zarządzeniem z dnia 11 sierpnia 2014r. błędnie wskazanym jako z 11 sierpnia 2012r. zwrócił pozew o ochronę dóbr osobistych.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka w pozwie z dnia 16 maja 2014. podała, iż domaga się od pozwanej oświadczenia, iż świadomie i celowo składała fałszywe zeznania i oświadczenia oraz zatajała istotne fakty w toczących się postępowaniach sądowych. W sprawach sądowych K. K. składała fałszywe zeznania doprowadzając do zamierzonego celu jakim było pozbawienie powódki wiarygodności i dobrego imienia w opinii sądu. Zdaniem powódki takie działania pozwanej pozbawiły ją czci i godności.

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 20 maja 2014r. powódka została zobowiązana do uzupełnienia w terminie 7 dni braków formalnych pozwu m.in. przez sprecyzowanie roszczenia przez konkretne podanie jakie twierdzenia pozwanej są nieprawdziwe i miały naruszać dobra osobiste powódki – należało podać kiedy zostały złożone, w którym fragmencie i w jaki sposób naruszają dobra powódki i jednocześnie powódka powinna skonkretyzować treść oświadczenia, którego złożenia domaga się od pozwanej. Odpis zarządzenia został doręczony powódce w dniu 28 maja 2014r. Pismo mające stanowić odpowiedź na zarządzenie powódka złożyła w dniu 3 czerwca 2014r., a następnie uzupełniła je w dniu 16 lipca 2014r. W piśmie powódka przytoczyła jedynie przykłady twierdzeń pozwanej, które są - w jej ocenie - nieprawdziwe.

Przewodniczący wskazując jako podstawę prawną art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 130 § 2 k.p.c. uznał, że w rozstrzyganej sprawie powódka nie sprecyzowała swojego żądania w sposób dostateczny, nawet nie wskazała w jaki sposób ewentualne składanie fałszywych zeznań przez pozwaną miałyby naruszać jej dobra osobiste. Składanie fałszywych zeznań stanowi czyn karalny i jako taki może być oceniany przez sąd karny. Sam fakt, że ktoś składa nieprawdziwe zeznania nie przesądza o naruszeniu dóbr osobistych innej osoby. Ponieważ powódka nie określiła dokładnie zakresu i przedmiotu swojego żądania uznano, że jej pozew nie spełnia warunków formalnych.

Zarządzenie o zwrocie pozwu zostało zaskarżone w całości przez powódkę, która wniosła o jego uchylenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie powódki zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazać należy, że dokładne określenie żądania pozwu, zgodnie z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga nierozłącznie istnienia drugiego elementu obligatoryjnego pozwu, to jest wskazania okoliczności faktycznych na których to żądanie się opiera. Warunek przytoczenia okoliczności faktycznych i dowodów pozwalających na stwierdzenie ich istnienia umożliwia sądowi określenie granic uprawnień i zasadności żądań powódki pozwalając na ich indywidualizację. Przytoczenie podstawy prawnej powództwa, chociaż niewymagane, może mieć znaczenie o tyle, że pośrednio określa także okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1999r. I CKN 252/98, OSNC 1999, nr 9, poz. 152).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powódka w niniejszej sprawie wywiązała się ze spoczywającego na niej obowiązku podania okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie już w momencie wytoczenia powództwa. W pierwszym piśmie procesowym – pozwie powódka wskazała dobro osobiste – godność, które - w jej ocenie - zostało przez pozwaną naruszone poprzez treść zeznań złożonych w postępowaniu przed Sądem Rejonowym Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. akt I Ns 1449/12 oraz w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w sprawie o sygn. akt I C 2347/09. W wykonaniu zarządzenia o usunięciu braków formalnych pozwu powódka podała treść oświadczenia, którego złożenia domaga się od pozwanej tożsamego z tym sformułowanym w żądaniu pozwu.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w orzeczeniu z dnia 13 maja 1953r. I C. 403/53 (LexPolonica nr 357685, OSN 1955/I poz. 3), że jedynie całkowity brak przytoczenia przez powoda okoliczności faktycznych w pozwie może być uważany za niezachowanie warunków formalnych wymaganych przez Kodeks postępowania cywilnego i uzasadniać wezwanie powoda do wskazania tych okoliczności w trybie postępowania naprawczego przewidzianego w art. 130 k.p.c. Przepis ten natomiast nie uzasadnia wezwania powoda, pod rygorem zwrotu pozwu, do wskazania dodatkowych okoliczności faktycznych, jeżeli powód poda w pozwie okoliczności faktyczne pozwalające wystarczająco określić podstawę jego żądań (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 1971r. II CZ 114/71, OSNCP 1972/2 poz. 39).

W ocenie Sądu Apelacyjnego powódka spełniła wymogi formalne pozwu poprzez określenie dobra osobistego, które - w jej ocenie - zostało naruszone i wskazania zachowań pozwanej – złożenia zeznań we wskazanych przez skarżącą postępowaniach sądowych, które miały naruszyć dobra osobiste powódki. Kwestia wykazania zasadności twierdzeń powódki winna być przedmiotem postępowania merytorycznego. Niewywiązanie się ze spoczywającego na powódce ciężaru dowodu skutkować może oddaleniem powództwa. Natomiast treść podanego przez powódkę oświadczenia, którego złożenia domaga się od pozwanej może podlegać modyfikacji przez Sąd Okręgowy (vide: wyroki Sądu Najwyższego z 22 grudnia 1997r. II CKN 546/97, z 7 stycznia 2005r. IV CK 413/04, LEX nr 1119542, z 2 lutego 2011r. II CSK 393/10, z 11 lutego 2011r. I CSK 334/10, z 28 stycznia 2010r. I CSK 217/09, OSNC 2010, nr 6, poz. 94).

Biorąc powyższe pod rozwagę zaskarżone zarządzenie, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c., uchylono.

/-/P. Górecki /-/M. Głowacka /-/ M. Mazurkiewicz-Talaga